

Š o l n i n a.

(Spisal Glávor.)

(Konec.)

Čitali mu bodo, da je bil len. In vendar se je učil, da se bolj ni mogel. Smejali se mu bodo, zaničevali ga; in njegova mati — kako se bo žalostila!

Silno nesrečnega se je čutil Jelček, silno nesrečnega.

In bridke solze so mu lile na klop — součenci pa so se mu smejali!

Ostala mu je še jedna nada: če bi bil še jedenkrat vprašan in bi znal — potem bi morda šlo. In te misli se je oprijel.

Učil se je računstva dan na dan; naučil se je vse stavke na izust in delal naloge in zopet naloge.

Ali prešel je prvi teden in drugi teden in Jelček še ni bil vprašan. Ševeda, profesorju je bilo treba razlagati in izprašati sedeminšestdeset učencev — to ni malenkost! Jelček ni mogel jesti, tako ga je skrbelo. Le še teden dnij je časa.

Jelček ni vedel, kaj bi storil. Tedaj pa mu dá gospodinja dober svet:

»Glej ga, no! Prosit pojdi, prosit gospoda profesorja, da bi te vprašali! Kaj misliš, da bodo oni tebe prišli!«

Jelčku se je zdela ta misel pametna in modra, in precej pridhodnjo uro je šel k profesorju.

Ko je ta slišal njegovo prošnjo, je rekel:

»Na, zakaj se, pa niste prej učili? No, bomo že videli! Torej, za prihodnjič se naučite!«

Tega Jelčku ni bilo treba še posebej reči. Tako se je naučil, da je znal najmanj za odlično.

Toda prišlo je nekaj drugega vmes, namreč zobobol.

Ali so vas že kdaj boleli zobje? Ali veste, kako silno to grize, peče, skeli? Če še ne poznate teh bolečin, prosite Boga, da bi jih ne imeli nikdar; kajti ni hujšega, kakor je zobobol. Razdražena kri divjá po glavi, lice, čelo je razbeljeno, možgani niso v stanu misliti. Človek bi se utopil v vodo, da bi ugasil pekoče bolečine; ali če si zmočiš lice, navadno ne pomaga nič. Jesti ne moreš

ničesar, čeljusti so ti razboljene, boli te vsa glava. Spati ti seveda ni možno. Tu ne pomaga ne kajenje, ne maziljenje. Če si pa izdereš zob, začne te boleti drug. Primerjali so grizočo vest z zobobolom, in vrlo primerna prispodoba je to!

Tak zobobol je imel Jelček. In to baš sedaj, ko bi imel biti vprašan matematiko!

Gospodinja mu je rekla, naj ostane doma. Ali on je šel v šolo vkljub silnim bolestim. Saj je šlo za njegov obstanek.

Prvo uro so imeli latinščino, katero je učil gospod razrednik. Jelček se je tresel od bolečin in s silo se je zatajeval, da bi ga ne premagal jok, ali da bi ne zaječal. No, zoper voljo so mu tekle obilne solze po razpaljenem licu in od silne boli je sopel, kakor bi bil dolgo tekel.

Tedaj pa zavpije nekdo: »Košir se joka«, in gospod razrednik stopi nemudoma proti Jelčku. Komaj je videl njegov obraz, že je vedel, pri čem da je.

»Zob vas boli, kaj ne? Zakaj pa ne ostanete doma in greste k zdravniku?«

Tedaj pa odgovori Jelček jecljaje:

»Vprašan — — bom — — matematiko — — da — — bom — — šolnine — — oproščen — — mati — — je — — ne morejo — — plačati — —«

Trdo se je zasukal razrednik na pēti in stopil po šoli, da so mislili učenci, da ga je Jelček razžalil. Nobeden pa ni vedel, kako je skušal zakriti svojo ginjenost nad dečkom-junakom, ki je tako možato premagoval telesne bolečine, da bi mogel popraviti slab red in tako prihraniti svoji materi žalost — —.

Potem pa je izpregovoril gospod učitelj mehko: »Le pojdite domov! Bomo že naredili, da bo prav, saj imate še jedno uro matematiko!«

In naredil je gospod razrednik, naredil! Ko je Jelček drugi pot prišel ozdravljen v šolo, smehljaj se mu je prijazno profesor matematike, in ga vprašal. Jelček pa je znal, da je bilo kaj. Nekaj dnij potem pa je dobil nazaj prošnjo, v kateri je bilo zapisano jasno in razločno, da je Gabrijel Košir oproščen šolnine popolnoma.

